

Joan Bover

EL MAR

d'Agustí Villaronga

Amb elements com la malaltia, el pecat, la religió i la fascinació, aquesta novel·la i aquest director s'havien d'acabar creuant. La trobada ha estat feliçment fructífera. Villaronga i els seus coguionistes, Biel Mesquida i Antoni Aloy, han aconseguit un bon producte fílmic a partir d'un text que Margalida Pons va qualificar de "novel·la-poema".

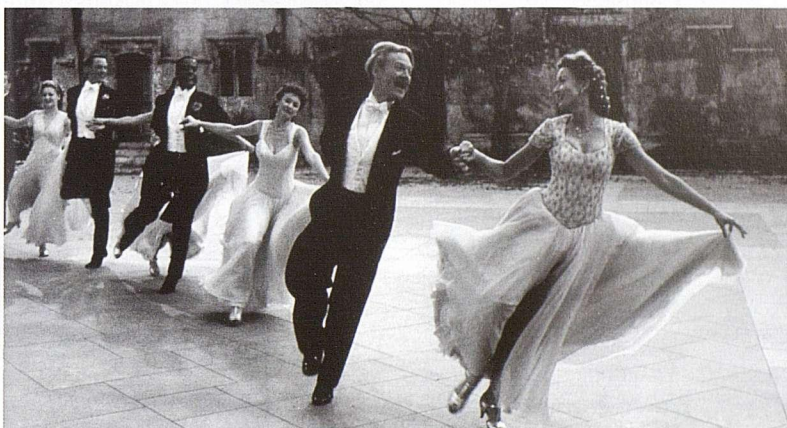
"En *El mar*", va dir Blai Bonet, "vaig voler descriure el racó més íntim dels adolescents de postguerra [...], una mena d'adolescent trist, tendre, diòniac i cruel." La pel·lícula transmet molt bé aquesta complexa gamma de matisos, en part gràcies a les excel·lents interpretacions del repartiment i en especial de Bruno Bergonzini i Roger Casamajor. El director condueix el relat amb nervi, dosificant les escenes més reflexives sense davallar el ritme i dotant el conjunt d'un to sordid que a més d'un li semblarà massa desagradable o fins i tot gratuït. És el retrat precís d'una gent que es mou a cops de por i desconfiança, d'uns personatges que pateixen quotidianament les conseqüències socials de la repressió política i les íntimes de la repressió sexual.

En definitiva, parlem d'un producte sòlid, reforçat per una - magnífica - fotografia mòrbida i una música densa i un punt *thrillesca* que potencia tant el vigor narratiu com la dissecció descriptiva. La cinta destaca en el panorama cinematogràfic català, però això, ai las, no és gens ni mica difícil. Al'àmbit europeu, *El mar* és una aposta agosarada, personal i - a diferència de la d'Almodóvar, per exemple - plena de continguts. ■

TRABAJOS DE AMOR PERDIDOS

de Kenneth Branagh

Per compensar el *Hamlet* integral que ens va oferir la darrera vegada, Branagh recupera el to festiu, lluminós i coreogràfic de *Molt soroll per no res* però això sí, esporgant el text de valent. ¿Quedaria

Shakespeare escarrufat en veure com, de les seves paraules, només n'ha quedat entre un 25 i un 30%? Tal volta. O potser riuria l'ocurrència de veure-les substituïdes per cançons de Cole Porter, Irving Berlin o George Gershwin. Importa poc.

El que és admirable és aquest nou esforç per demostrar que els clàssics són susceptibles de qualsevol tipus d'experiment i d'actualització: des del respecte més elevat al text (el *Hamlet* esmentat) fins a aquesta lectura en clau de "romàn-

tica comèdia musical", com en diu el subtítol que li han posat. Respectuosament des de la irreverència, el to és paròdic en algunes seqüències i infantil - ¿potser massa? - en d'altres, però sempre desenfadat i vitalista, com correspon al tema que tracta. Els protagonistes no són bons cantants ni excel·lents ballarins, però per això mateix se'ns mostren més propers quan revelen els seus sentiments a partir del cant i el ball. La idea està calcada de *Todos dicen I love you*. Personalment, pens que Woody Allen reïx més que no Branagh: la retòrica shakesperiana no s'adiu del tot amb la simplicitat dels números musicals o amb l'*slapstick* d'alguns gags. Aquest darrer aspecte fa que ens qüestionem per què el públic no riu les bromes del

text i en canvi, sí les de la imatge. ¿Ha perdut vigència l'humor verbal - aquest humor verbal - en benefici de l'acudit visual? I encara més: si la resposta és afirmativa, ¿quin favor fa, doncs, aquesta pel·lícula a l'autor anglès?

Sigui com sigui, la cinta té encerts innegables: un treball amb els colors que Minnelli envejaria, una gran feina dramaturgic que, per exemple, substitueix de manera intel·ligent alguns monòlegs per una àgil coreografia de primers plans, un optimisme encomanadís a les interpretacions del quartet masculí, uns pentinats glamurosos... En definitiva, un home natge a l'artifici que dona com a resultat una pel·lícula molt, però que molt teatral sense deixar d'esser mai absolutament cinematogràfica. ■